

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace on a bed. The man, shirtless, is leaning over the woman, who is wearing a black lace-trimmed top. They are both looking down at each other with soft expressions. The background is a warm, golden light, and the bed has white and red pillows.

Janice Maynardová
Láska
bez podmínek

JANICE MAYNARDOVÁ

LÁSKA BEZ PODMÍNEK

PŘEKLAD

JANA NOVÁKOVÁ

Milá čtenářko,

všechny říjnové příběhy zastihují hrdiny v nepředvídatelné situaci, která pro ně znamená pořádnou výzvu. Ať již sáhnete po povídce Láska bez podmínek, nebo se začtete do příběhů s názvem Sázka bez vítěze, či Zrádné diamanty, v každé z těchto romancí musí hlavní hrdina zásadně přehodnotit svůj dosavadní život. Jednou ho k tomu vedou podivné informace o temné minulosti, jindy zase vážné zranění a do třetice dokonce kriminální čin sexuální společnice...

Jsem si jist, že se s mými příběhy nudit nebudete.

S láskou

Váš Harlequin

Janice Maynardová

LÁSKA BEZ PODMÍNEK



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Wolff at Heart

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Jana Nováková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2013 by Janice Maynard
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Láska bez podmínek: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3218-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3219-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3220-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pierce Avery měl jeden ze svých špatných dnů. Vlastně to byl tak mizerný den, že všechny ostatní špatné se ve srovnání s tímhle zdály téměř pozitivní. Napětím měl stažený žaludek a hlava mu třesla bolestí. Za daného stavu věcí by asi neměl ani sedět za volantem.

Za normálních okolností by to řešil tak, že by vlezl do kajaku a rozdal si to s divokou řekou. V horkém srpnovém odpoledni si nedokázal představit nic lepšího. Už od puberty věděl, že není předurčený k vysedávání v kanceláři. Jeho srdce patřilo plně volání přírody a on mu rád vyhověl.

Když se rozhodoval o budoucím povolání, jeho jedinou možností bylo najít takové, ve kterém by se mohl chovat jako odvážný kluk a ještě by za to dostával peníze. Takových povolání samozřejmě moc nebylo, proto si založil svoji vlastní agenturu. Teď trávil dny tím, že provázel skupiny vysokoškoláků, úspěšných manažerů i aktivních seniorů na výpravách, na kterých objevovaly úchvatný svět přírody.

Na kole, při horské turistice, slaňování, prolézání jeskyní a jeho vůbec nejoblíbenější aktivitou bylo sjíždění řeky na kajaku. Svoji práci miloval. Miloval život. Ale dneska se mu rozpadly základní jistoty toho, kdo je, jako by to byl domeček z karet.

Zaparkoval auto v klidné ulici v centru Charlottesville. Školní rok na univerzitě ještě nezačal, a tak byly venkovní zahrádky kaváren obsazené jen minimálně. I Pierce tady studoval a získal magisterský titul v oboru řízení administrativy, ale to jen proto, že ho k tomu dotlačil otec.

Tátovi vděčil za mnohé. A teď, o pár let později, když ho táta nejvíc potřebuje, není schopný mu pomoci.

Třesoucí se rukou zamkl auto a zadíval se na nenápadný vchod do kanceláře. U zdi stál květináč s barevně rozkvetlým kakostem, vedle zvonku byla měděná destička s vyrytým jménem. V okně se staromódní krajkovou záclonou stálo nenápadné oznámení K pronájmu.

Pierce tu měl domluvenou schůzku s Nicolou Parrishovou. Zmáčkl zvonek, vzápětí netrpělivě zaklepal a překročil práh. Na rozdíl od slunného dne venku bylo v recepci chladno, ale vonělo to tu bylinkami a květinami rostoucími v květináčích ve výklenku. Postarší žena zvedla oči od počítače a usmála se na něho. „Pan Avery?“

Pierce jenom přikývl. Přišel o dvacet minut dřív, protože nedokázal doma vydržet.

Žena se na něho usmála. „Posadte se. Slečna Parrishová tu bude za chvíli.“

Jenže ta chvíle skončila možná dvě minuty před původně domluveným časem. „Jste očekáván. Jděte, prosím, dál,“ vyzvala ho žena za počítačem.

Tuhle schůzku mu domluvila matka. Pierce nic takového nechtěl. Po pravdě řečeno, dal by cokoli za to, kdyby se mohl zvednout, odejít a už nikdy se sem nevracet. Ale vzpomínka na zoufalé oči matky ho přiměla, aby vykročil naznačeným směrem.

Žena, za kterou přišel, vstala a natáhla k němu

ruku. „Dobré odpoledne, pane Avery. Jsem Nicola Parrishová. Ráda vás poznávám.“

Potřásl jí rukou a zaznamenal pevný stisk, štíhlé prsty a hebkou pokožku. „Děkuju, že jste mě přijala tak brzy.“

„Vaše matka říkala, že je to naléhavé.“

Hrdlo se mu stáhlo v nečekaném návalu smutku. „Ano, je. A taky není. Po pravdě řečeno nevím, proč jsem tady. Nebo co vy byste mohla udělat...“

Mávla rukou. „Posadte se. Nějak to vyřešíme.“

Popelavě blondaté vlasy měla sestříhané do krátkého mikáda. Ačkoliv se jí při každém pohybu hlavy rozvlnily, byl by přísahal, že ani jediný vlasek netrčí mimo účes. Byla štíhlá, ale ne hubená, vysoká, ale pořád ještě o několik centimetrů menší než on.

Prohlížel si diplomy na zdi za její hlavou. Práva na Harvardu. A druhý diplom ukazoval na oprávnění vykonávat soudní znaleství. Řada dalších ocenění a uznání. Když si to přiřadil k slušivému černému kostýmu, měl představu, kdo asi proti němu sedí. Chytrá, cílevědomá a profesionálně zdatná právnička. Zda je či není dobrá ve vyhledávání informací a odpovědí na otázky, to teprve zjistí.

Nečekaně vstala. „Možná byste se cítil příjemněji tady.“ Aniž by čekala, že ji bude následovat, vyšla zpoza svého pracovního stolu a přešla k sedací soupravě v rohu kanceláře. Tím mu nabídla pohled na velice hezké nohy.

Posadil se do křesla, které bylo pohodlnější, než vypadalo. Právnička ukázala na stříbrný šálek. „Kávu?“

„Děkuju. Bez mléka a bez cukru.“

Nalila ji a podala mu šálek, přičemž se jejich prsty krátce dotkly. Ani na jednom z prstů neměla prstýnek. Pierce vypil půl šálku na jeden lok a otřásl se, protože si spálil jazyk.

Sledovala ho přátelským, nicméně soustředěným pohledem. Čekala, až začne mluvit, ale když nezačal, povzdychla si. „Čas běží, pane Avery. Mám na vás jen pětáctýřicet minut.“

Pierce se naklonil dopředu a podepřel si hlavu dlaněmi. „Nevím, kde mám začít.“ Připadal si bezmocně, poraženecky. Byl to pro něho natolik nový pocit, že ho to frustrovalo.

„Jediná informace, kterou mám od vaší matky, je, že potřebujete zjistit možný případ nějakého podvodu v nemocnici před mnoha lety. Předpokládám, že se to nějak týká vašeho narození, nebo ne?“

Opřel se o opěradlo a rukama sevřel područky. Matka se spojila s Nicolou Parrishovou, protože jedna z máminých dobrých kamarádek ji doporučila jako ženu s etickými zásadami a bohatými zkušenostmi s pátráním. „Ano, to je pravda.“

„Mluvíme o situaci, kdy může novorozenec opustit nemocnici s nesprávnými rodiči?“

„Tak jednoduché to není.“

Možná měl jít nejdřív k psychiatrovi, aby mu pomohl zorientovat se v chaotických myšlenkách, které mu vířily hlavou.

„Pane Avery?“

Prudce se nadechl a zaryl nehty do drahého polstrování. „Otec umírá na selhání ledvin.“

V modrých očích zahlédl záblesk soucitu, který se zdál být upřímný. „To je mi líto.“

„Potřebuje transplantaci. Je na seznamu čekatelů, ale nemusí se ledviny dočkat. A tak jsem se rozhodl, že mu daruju svoji. Udělali nám všechny možné testy a...“ Odmlčel se, protože stažené hrdlo mu zabránilo pokračovat.

„A co?“

Pierce vyskočil na nohy a začal přecházet po

kanceláři. Vnímal drahý orientální koberec, lehce opotřebovaný, nicméně originál. Kolem něho naleštěnou dřevěnou podlahu. Krb, který kdysi býval funkční, ale teď tvořil zajímavý rám pro forzýtii.

„Nejsem jeho syn.“ V hlavě si tuhle větu v posledních třech dnech zopakoval snad tisíckrát. Po té, co ji vyslovil nahlas, mu pravda zněla ještě daleko krutěji.

„Byl jste adoptovaný? A nevěděl o tom?“

„Matka říká, že tak to není.“

„Milostný poměr?“

Pierce se uvnitř zachvěl. „Myslím, že ani tohle nepřichází v úvahu. Máma je typem ženy, která má jednoho muže na celý život. Tátu zbožňuje. Chvíli jsem si myslel, že mi lhali a opravdu mě adoptovali. Ale viděl jsem její výraz, když nám to doktor oznámil. Vzal ji to. Bylo to pro ni stejně šokující jako pro mě.“

„Pak jedinou možností je, že vás v porodnici vyměnili, mám pravdu?“

„Tu noc měla službu teta mojí mámy, moje prateta. Pochybuju, že by si dovolila udělat takovou chybu.“

„A co vlastně chcete ode mě?“

Opřel se loktem o krbovou římsu a zadíval se na obraz Thomase Jeffersona, který visel nad krbem. Bývalý prezident zplodil spoustu dětí a dodnes se čas od času vynořily otázky kolem jejich otcovství.

Pierce o svých rodinných vazbách nikdy nepochyboval. Měl s rodiči tak blízký vztah, jak jen syn může mít, i když samozřejmě v době dospívání měli sem tam nějaké neshody. Vědomí, že není biologickým synem svého otce, s ním otrásl. Jestliže není Pierce Avery, tak kdo teda je?

„Matka tráví veškerý čas s tátou v nemocnici. Doufá, že se jeho stav stabilizuje natolik, aby ho mohli pustit domů. Nic jiného si teď nepřeje.“

„A vy?“

„Oznámil jsem svému zástupci v agentuře, že potřebuju nějaké osobní volno. Je naprosto kompetentní k vedení firmy. Budu vám plně k dispozici, ale potřebuju, abyste se ujala vyšetřování. Tátovi jsme řekli, že nemůžu být dárce, ale samozřejmě celou pravdu neví. Potřebujeme, abyste nám pomohla.“

Nikki v něm neviděla muže, který by potřeboval pomoc od ženy. Pierce Avery byl velký muž se širokými rameny, téměř sto devadesát centimetrů výšky a s vypracovaným svalnatým tělem. Vypadal, že by mohl holýma rukama hory přenášet.

A taky byl typem muže, který instinktivně ženy ochraňuje. Rozpoznala to z jeho postoje. Jeho mužnost jí způsobila napětí v podbřišku. Je vzdělaná, nezávislá, finančně soběstačná. Tak proč se jí při představě, že ji rozmazluje a chrání tenhle silný muž, podlamují kolena a je nepochopitelně vzrušená?

Zřejmě jde o obyčejné primitivní pudy.

„Myslím, že jako první krok bychom si měli vyžádat přístup do nemocničního archivu,“ řekla klidně.

Potenciální klient se ušklíbl. „Ta nemocnice byla soukromým zařízením. V polovině devadesátých let ji koupila nějaká společnost a spoustu věcí zlikvidovala.“

„Něméně ty záznamy by někde měly být uložené.“

„V to můžeme jenom doufat. Jak dlouho vám potrvá dostat se k nim?“

Nikki se zamračila. „Vy si zřejmě myslíte, že jste jediný případ, kterým se zabývám.“ Jeho sebestřednost byla evidentní, ale pro ni těžko akceptovatelná.

„Můžeme vám zaplatit.“

Nikki cítila narůstající zlost. „Nemám ráda, když boháči rozhazují svoje peníze a myslí si, že před nimi všichni padnou na zadek.“

Podíval se na její zarámované diplomy na zdi. „Harvard není zrovna levnou univerzitou, slečno Parrishová. Pochybuju, že jste si někdy musela vystříhovat slevové kupony.“

Teď už měla co dělat, aby zlost nedala najevo. Několikrát se nadechla a teprve pak mu odpověděla. „Možná byste se divil.“

Zadíval se na ni. „Já jsem o právníky nikdy nestál.“

Čím dál lépe. Stiskla zuby a zírala na něho. „To jste vždycky tak protivný?“ Postavila se a uhladila si sukni.

Pierce se k ní natočil a projel si rukou husté tmavé vlasy.

„A vy jste vždycky tak profesionálně chladná?“

Stál teď těsně u ní. Viděla jeho pulzující tepnu na krku. Tmavohnědé oči byly na chlapa až moc krásné. „Se svými klienty zpravidla bitvy nesvádím,“ zamumlala. „O co vám jde?“

Ustoupil dozadu. „Nejsem ve své kůži,“ řekl a vypadal trochu zaraženě.

„Mám to brát jako omluvu?“

„Prostě nemám právníky rád.“

„Ale teď nemáte na výběr, je to tak?“

V očích mu zajiskřilo. „Tohle nebyl můj nápad.“

„Ne,“ protáhla Nikki. „To maminka vás donutila, abyste sem šel.“ Schválně se mu vysmívala, aby zjistila, jestli ji pošle ke všem čertům.

Ale překvapil ji tím, že se pobaveně zasmál. „Tohle je poprvé v životě, pokud si vzpomínám, kdy si platím za to, aby mě někdo urážel.“

Zavrtěla hlavou. Měla pocit, jako by se mezi nimi konečně vytvořilo nějaké pouto. Možná negativní, ale aspoň nějaké. „Mám dojem, že ve mně probouzíte moje horší já.“

„Všechno zlé pro něco dobré.“

Rekl to s kamennou tváří, ale oči mu zasvítily.

„Se svými klienty neflirtuju,“ zarazila ho.

„Proč je tahle kancelář k pronájmu?“

Nečekaně změnil téma a nedal jí prostor dál se bránit. Zalapala po dechu a hledala ztracenou rovnováhu. „No... já...“ Sakra. V soudní síni dokázala vždycky být chladná a věcná. Jenže na to se celé hodiny připravovala. Rozhodil ji.

Pierce naklonil hlavu ke straně. „Státní tajemství?“

Vzdychla. „Vůbec ne. Jestli to musíte vědět, tak jsem prodala tuhle firmu. Mám nabídku vstoupit do právnické společnosti ve Washingtonu. Nabídl mi to jeden z mých bývalých profesorů.“

„Slyším v tom nějaké ale, nebo se mýlím?“ Teď se na ni díval spíš zvědavě, po předchozí příkrosti nebylo ani stopy.

„Požádala jsem ho, aby mi dal čas na rozmyšlenou. Jsem šest let po škole. A za tu dobu jsem neměla víc jak pár volných víkendů, žádnou dovolenou. Zní to jako klišé, ale jsem vyhořelá.“

„Musíte si být svým rozhodnutím jistá, když už jste to tady prodala.“

„Ne, nejsem. Vůbec ne. Ale dokonce, i kdybych tu nabídku nepřijala, jsem připravená začít dělat něco nového. Ráda bych se věnovala právnímu poradenství pro neziskové organizace.“

„Z toho nezbohatnete.“

„Už jste někdy slyšel frázi – jdi za svým štěstím? Chci dělat to, co mě baví, teď, a ne čekat, až budu stará a unavená.“

„O tom vám můžu vyprávět,“ pronesl ležérně s rukama v kapsách.

To sotva. Určitě pochází z bohaté rodiny

s rodinným sídlem, které jednou zdědí. Podívala se na hodinky. „Probereme to někdy příště. Teď mám další schůzku.“

„To nevádí,“ zareagoval. „Zjistil jsem všechno, co jsem potřeboval vědět. Můžete mi být plně k dispozici. To беру.“

Představuje si to, nebo zní každé slovo z jeho úst, jako by ji sváděl? „Já mám teď do-vo-le-nou,“ řekla pomalu s důrazem na každé slabice.

„Ano, já vím. A potřebujete přemýšlet. S tím vám můžu pomoci. Ať už uděláte cokoli, zaplatím vám. A společně vytáhneme kostlivce ze skříně, kterého bych tam upřímně řečeno raději nechal. Mezitím vám pomůžu, abyste se z chladné právníčky stala příjemnou lidskou bytostí.“

„Neřekla jsem, že váš případ беру. A kromě toho... co vás opravňuje k tomu, abyste se mi pletl do života?“

Přistoupil ke krbu a chvíli rovnal nad ním visící obraz, až byl dokonale rovně. Pak se opřel bokem o její hodně drahý psací stůl. „To teprve poznáte, slečno Nicolo Parrishová.“

DRUHÁ KAPITOLA

Pierce musel čekat šest dní, než Nicola dokončila všechny svoje závazky a byla volná. A dokonce i tak jí musel slíbit, že jí pomůže vystěhovat kancelář oplátkou za to, že se s ním setká.

Na stěhování kanceláře použil nákladní auto, které s tátou využívali na přepravu kol a kajaků. Pierce jí to nedokázal odmítnout, protože Nicola byla zkušenou vyjednávačkou. Určitě existovalo několik set jiných činností, které by v tom horkém letním dni dělал mnohem raději, než stěhoval krabice.

Nicméně nálada se mu výrazně zlepšila, když mu Nicola otevřela dveře, aby ho pustila dovnitř. Dneska vypadala mnohem přístupněji. Světlé vlasy měla stažené čelenkou. Krátké khaki šortky neskrývaly téměř nic z hezkých dlouhých nohou a pod bílým přiléhavým tričkem se rýsovala prsa, ze kterých mu vyschlo v puse. V černých balerínkách vypadala mladší a vůbec ničím nepřipomínala přísnou právničku.

Odkašlal si. „Auto stojí venku.“ Řekl to trochu drsněji, než původně zamýšlel, ale to spíš jen v reakci na to, jak ho překvapil její vzhled.

Nicola se zamračila. „Jdete pozdě.“

Zvedl obočí. „Cestou byla bouračka, musel jsem jet jinudy,“ vysvětlil jí.

Přejela si rukou po čele a ušklíbala se. „Je tu vedro k zalknutí. Někdo to spletl a už před dvěma dny mi vypnuli proud.“

„To je nepříjemné.“ Vstoupil dovnitř a pohledem sklouzl na obrovskou hromadu krabic. „Vy jste tady i bydlela?“

„Proboha ne. Nejsem workoholik.“

Sel za ní do schodů, takže měl její pozadí na úrovni očí. „Většina lidí, kteří jsou workoholici, si to nepřipouští.“ Ještě že bude nosit těžké věci, protože bude potřebovat něco, co mu odvede hříšné myšlenky od ženy, kterou sotva znal.

Místnost nahoře byla přesně taková, jak si ji představoval. Světlá velká kancelář, v rohu za stěnou maličká koupelna. Zjevně to tu Nicola používala jako skladiště, ačkoliv v jednom z rohů byla pohovka, stolek a lampa, což svědčilo o tom, že tu občas trávila noc, nebo alespoň odpočívala uprostřed rušného dne.

Sehnula se a vzala do rukou středně velkou krabici. „Sebeklam je zřídkakdy produktivní. Znáám se až moc dobře. Pojďme stěhovat. Zatím mám sbalených padesát tři krabic.“

Usmál se. „Padesát tři? Ne padesát čtyři nebo padesát dva?“

„Utahujete si ze mě?“ Zamračila se na něho.

Vzal od ní krabici. „Vy si dokončete balení, já to budu odnášet, slečno Parrishová. Mám přece jen o poznání větší sílu a takhle to bude mnohem rozumnější.“

Složila si ruce na prsou. „Možná byste mi mohl říkat Nikki. Myslím, že už jsem stejně porušila formální vztah právníka a klienta.“

Přidal si ještě jednu krabici, potěžkal to a rozhodl se přidat ještě jednu. „Vy tomu říkáte porušení, já